

[Svend Nielsen.]

igen kommet op paa en Oplagring, der nogenlunde svarer til det, man havde før Krigen.

Som sagt, vi kan tilsige vor Medvirkning til en videre Forhandling om hele dette Lovforslag i det Udvalg, som jeg gaar ud fra vil blive nedsat, og jeg vil saa haabe, at det maa lykkes paa dette Omraade at skabe en Lovgivning, hvori der tages rimeligt Hensyn til de Forhold, som vi lever under i Dag.

Johs. Christiansen: Det er naturligt, at man optager Loven om Tilvirkning og Besiddelse af Vaaben til Revision. Efter min Opfattelse burde det være sket paa et betydelig tidligere Tidspunkt. Allerhelst havde mit Parti set, at det var sket straks efter Besættelsestidens Ophør, saaledes at Vaabnene kunde have været afleveret, i det mindste være taget under Kontrol, efterhaanden som Modstandsstyrkerne blev hjemsendt. Jeg har tidligere fra denne Plads paapeget, at Spørgsmaalet om Vaabnene og deres Besiddelse længe har været store Dele af Befolkningen magtpaaliggende. Saaledes som det hele formede sig sidste Sommer, kunde det ikke undgaa at vække Uro hos mange, at nogle, forholdsvis faa Personer, var bevæbnede, medens de 99 pCt. af Landets Befolkning ikke var det. Den Tilstand kunde og burde have været bragt til Ophør i Forbindelse med Modstandsfolkernes successive Hjemsendelse. Jeg har hævdet og maa fremdeles hævde, at i det demokratiske Danmark er det Staten, og den alene, der bør bære Kampvaaben. Paa dette Omraade kan jeg ikke anerkende det private Initiativs Berettigelse.

Som det sikkert vil være ærede Medlemmer af det høje Ting bekendt, var det under særegne Forhold, man første Gang maatte gaa til en mere alvorlig Skærpelse af Vaabenloven. Det var i April 1934, da det skete i nær Forbindelse med Loven om Forbud mod visse Sammenslutninger, med andre Ord kort efter Hitleres Magtovertagelse i Tyskland. Dønningerne fra denne ulyksalige Begivenhed var nemlig da stærkt i Færd med at skylle ind ogsaa over vore Grænser. Der rejste sig en udansk Tendens til at organisere særlige Korps, med den Følge at en betydelig Fare for Forstyrrelse af den offentlige Ro og Orden i Samfundet opstod. Det var i Skraaæremmenes og Mødeslagsmaalenes Periode, en Periode, som de fleste af os i Dag sikkert ser tilbage paa med Beklagelse.

Loven af 1934 blev paa visse Punkter

skærpet i Maj 1940. Ogsaa dette var en Følge af de særegne Forhold, som da var indtraadt i Landet. Nu foreslaas Loven altsaa ændret igen, og man kan ogsaa denne Gang sige, at det nødvendiggøres af ekstraordinære Tilstande, de Tilstande nemlig, som staar i Forbindelse med Befolkningens stigende Ønske om, at Myndighederne nu tager et fastere Greb om hele Vaaben-spørgsmaalet.

Det er næppe nødvendigt for mig at komme dybere ind paa dette Problem. Det er saa naturligt og ligetil, at vi maa have de Vaaben, der findes i Landet, under lovbunden Kontrol. Jeg ved udmærket godt, at der stadig er Folk, som betragter Vaabenbesiddelse som en Privatsag, ja, som nærmest er af den Opfattelse, at Indgreb af Myndighederne i denne Sag er noget i Retning af en Krænkelse af velerhvervede Rettigheder. Man kan saa galt endog høre den Betragtning gjort gældende, at rører man disse Folks Vaaben, rører man deres Ære.

Jeg kan ikke dele denne Betragtning. For det første bestrider jeg, at der i en civiliseret Stat, i et velordnet Retssamfund, kan være Tale om, at civile skulde have Ret til at besidde Kampvaaben uden om Myndighedernes Tilladelse og Kontrol. For det andet er det meget tvivlsomt, om de Vaaben, man her tænker paa, kan tilhøre de paagældende med nogen juridisk funderet Ejendomsret. Det er Vaaben, der i al Almindelighed er blevet betroet dem paa samme Maade, som Staten betror sine Soldater Vaabnene, nemlig til Kamp mod Landets Fjender og ikke til Brug og Besiddelse under fredelige Forhold. Endelig maa jeg, i Overensstemmelse hermed, for det tredje hævde, at de Kampvaaben, Modstandsbevægelsens Folk kom i Besiddelse af under Besættelsen, faktisk er hjemfaldne til Aflevering, ganske som dette Lands Soldater afleverer deres Vaaben, den Dag de hjemsendes.

Konklusionen af de Betragtninger, jeg her har fremført, bliver derfor kort og godt den, at i Virkeligheden burde der overhovedet ikke have kunnet rejse sig noget Vaabenproblem efter Kapitulationen eller, helt korrekt sagt, efter den Dag, da de paagældende ikke mere stod i Statens Tjeneste, idet de, samtidig med at danske Myndigheder paa ny overtog Ansvaret for Landets Ledelse, udelukkende vilde have at rette sig efter disse Myndigheders Anvisninger. At Myndighederne saa af Grunde, jeg ikke skal komme nærmere ind paa her, tøvede